

Целом свету постаје јасно шта су последице НАТО агресије из 1999

А ЗАПАДУ ЈОШ ОДБИЈАЈУ ДА ПРИХВАТЕ ОНО ШТО ЈЕ КИСИНЦЕРУ БИЛО ЈАСНО ЈОШ ПРЕ 25 ГОДИНА

By [Slobodan Reljic](#)

Global Research, April 15, 2024

sveosrpskoj.com 19 June 2024

Region: [Europe](#)

Theme: [History](#), [US NATO War Agenda](#)

In-depth Report: [THE BALKANS](#)

Сви чланци Глобалног истраживања могу се читати на 51 језику тако што ћете активирати дугме Преведи веб локацију испод имена аутора (доступно само у верзији за десктоп).

Да бисте добили дневни билтен Глобал Ресеарч-а (изабрани чланци), кликните овде.

Кликните на дугме за дељење изнад да бисте е-поштом/проследили овај чланак својим пријатељима и колегама. Пратите нас на Инстаграму и Твиттеру и претплатите се на наш Телеграм канал. Слободно поново постављајте и делите чланке Глобалног истраживања.

[Глобални истраживачки позив: Наши читаоци су наша линија спаса](#)

Пише: Слободан РЕЉИЋ

ПОВОДОМ 25-годишњице НАТО-бомбардовања Срба, на скупу који је организовао Београдски форум за свет равноправних, дошло је и тридесет слободномислећих Немаца.

Посланик у Бундестагу Рајнер Ротфус је отишао до споменика Милице Ракић на Ташмајдану положио цвеће и – клекнуо.

„Оно у шта верујемо јесу правда, истина и пријатељство међу народима. То је симболизовано на дуксерици коју сам поклонио Вучићу. На левој страни симбола срца налазе се боје Немачке, а на десној је српска застава. Испред срца је бели голуб као симбол мира. Ми чезнемо за помирењем са Србијом, за постизањем мира у Европи, укључујући и Русију“, рекао је Ротфус, функционер Алтернативе за Немачку (АфД), сада већ друге партије у Немачкој.

Партије у успону.

Рајнер Ротфус је још 2019. био у Београду на скупу „на којем су изнете чињенице о срамоти бомбардовања, као и о употреби оружја са осиромашеним уранијумом које је бесмислено убило хиљаде невиних људи... Када је бивши министар спољних послова Живадин Јовановић говорио о цивилним жртвама, схватио сам колико је рат био ужасан за обичан народ. Како је НАТО могао да погоди 60 одсто цивилних циљева а да људи у његовим државама чланицама и даље верују да је то била ‘хуманитарна акција’.“

Живорад Јовановић је ових дана констатовао:

„НАТО агресија на Југославију 1999. године била је почетак глобализације војног интервенционизма НАТО-а предвођеног САД. После тога, видели смо многе интервенције и агресије засноване на преседану НАТО-а из 1999. године против Југославије. Немачки политичар Вили Вимер рекао је 2022. да су прве бомбе на Украјину пале 1999. године. НАТО предвођен САД, по мом мишљењу је војна, нуклеарна песница експанзионистичке стратегије, глобалне доминације у оквиру униполарности.“

Ова оцена се, иначе, појављује у Глобал тајмсу, пекиншком листу који излази на кинеском и енглеском, чији је издавач Комунистичка партија Кине – најутицајнија партијска организација на светска кретања, како економска тако све више и политичка. Лист је, иначе, поводом „4. априла 2024. кад се навршава се 75 година од оснивања НАТО-а... разговарао са бројним стручњацима и научницима да би открио како САД искоришћавају НАТО да служи америчким геополитичким циљевима и како НАТО дестабилизује свет, погоршава нуклеарне претње и доноси конфронтацију у Азији“.

Почетну тезу да је „као производ хладног рата, НАТО требало да буде распуштен, али је током година послужио као ратна машина и омогућио хегемонију САД“-уредништво је искористило да „у првом интервјуу ове серије, репортер Глобал тајмса

Ванг Венвен разговара са Живадином Јовановићем, председником Београдског форума за свет равноправних, који је био министар спољних послова СР Југославије од 1998. до 2000.“

Да, те 1999. НАТО је славио 50-годишњицу (23-25. април, Вашингтон, 2500 гостију) и – распојасан „уз ратне покличе“ вршио агресију без одобрења Савета безбедности УН (да би избегли вето Русије и Кине) на једну суверену земљу – Савезну Републику Југославију. Тиме је показао однос према свету који би свакако био и праведнији и бољи без те сатаре преостале из Хладног рата.

И ми ћемо тој очигледности сада додати једно сведочење поменутог Вилија Вимера:

„Америчка страна је спремна да у глобалном оквиру, због остваривања својих циљева, поткопа у укине међународни правни поредак... Сила има да стоји изнад права. Тамо где међународно право стоји на путу, треба га уклонити“, писао је Вимер свом канцелару Шредеру маја 2000, после учешћа на конференцији затвореног типа у Братислави а коју су заједнички организовали америчко министарство иностраних дела и American Enterprise Institut (Спољнополитички институт Републиканске странке). „Конференцији су присуствовали веома високи политички представници, на што указује присуство великог броја председника влада, као и министара иностраних послова и министара одбране из тог региона“, а „главне теме скупа биле су Балкан и проширење НАТО“.

Ето, зашто Кинези почињу серијал разговором са Живорадом Јовановићем.

У агресији на СРЈ су прегажене Уједињене нације, а „када је сличну судбину доживело Друштво народа, Други светски рат није више био далеко. Начин размишљања, који води рачуна само о сопственим интересима, може да се назове само тоталитарним.“ (Вимер)

Ароганција коју су Американци показивали на том скупу је застрашујућа. Иако су усвојили Резолуцију 1244 СБ УН, ту су инсистирали да се Косово што пре призна као суверена држава, а за Савезну Републику Југославију, која им се нашла на путу, инсистирали су да се „налази ван сваког правног поретка“ (после су је разбили), да је НАТО-бомбардовање било исправљање „погрешна одлука генерала Ајзенхауера из Другог светског рата“ и да ће НАТО сада држати „територије између Балтичког мора и Анадолије, како је било у време Римског царства“; даље, „да Пољска мора да буде окружена са севера и југа демократским државама, а Румунија и Бугарска да обезбеде копнену везу са Турском“ и да Србија (вероватно због обезбеђивања несметаног војног присуства САД) трајно мора да буде искључена из европског развоја“; да „северно од Пољске треба да се оствари потпуна контрола над прилазима Санкт Петербургу у Балтичком мору“; и – да се сецесије свуда и увек требају подржавати кроз право народа на самоопредељење и томе „треба дати предност над свим другим одредбама или правилима међународног права“; врхунац ароганције је бестидност да „тврдња да је НАТО приликом напада на Савезну Републику Југославију прекршио сва међународна правила, а нарочито све одговарајуће одредбе међународног права – није оспоравана“. Баш их брига!

Мало је људи тада, пре четврт века, разумевало од коликог је значаја за будуће међународне односе – рат НАТО против Срба. Али, то није промакло Хенрију Кисинџеру.

Напротив, он је у „Њузвику“ последњег дана маја 1999. (усред бомбардовања) објавио текст насловљен New World Disorder. У поднаслову је стајало: погрешно промишљен рат на Косову је подрео односе с Кином и Русијом и изложио НАТО опасности.

Кисинџер се чудио како се у Вашингтону пре бесловесног закључка да ће рат потрајати неколико дана нико није запитао: „Али шта ако Србија, земља која се тукла с Турском и Аустријском империјом и пркосила Хитлеру и Стаљину на врхунцима њихових моћи, не попусти? Колико смо ми спремни далеко да идемо? Без копнене интервенције, што је објављено на самом почетку, наводили смо Милошевића да тестира издржљивост непрестаног бомбардовања.“

И, тако се и дешавало.

Није било велике дилеме како ће НАТО бомбардовање бити схваћено у Русији. Солжењицин ће после у интервјуу „Шпиглу“ рећи да је Русију из основа променило „сурово бомбардовање Србије. То је обележило црном, непоправљивом цртом однос према Западу – и истине ради, треба рећи у свим слојевима руског друштва“.

А док се још дизао дим из бомбардоване кинеске амбасаде у Београду (за коју више нико и не помиње ону лаж да је погођана грешком) Кисинџер је знао да су „блиске везе САД и Кине доведене у питање“. И да то „за Америку, сигурно значи метеж у целој Азији, који кинеске суседе гура у нужду да бирају између најмногољудније земље у свету, којој њена историја од 5.000 година даје посебно место у Азији, и Америке, једине светске суперсиле“.

А НАТО?

„Упркос привидном јединству на НАТО самиту, Косово ће расправу о будућности Алијансе учинити неизбежном“, написао је Хенри Кисинџер маја 1999.

Кисинџер није био усамљен, али су ти гласови игнорисани без обзира на логичност. Сила логику не воли. Тако је угледни конгресмен из Тенесија Џими Данкан тада говорио „да је председник Клинтон довео земљу у немогућу ситуацију у којој нема доброг одговора.“ И сам је био у Београду 1997. и сад разуме да су „наша бомбардовања у суштини створила избегличку ситуацију“.

Избегличка криза на коју су играли САД и НАТО била је крајње неубедљива. Данкан је подсетио да је ТВ станица МСНБЦ поставила питање да ли су је избегличку кризу створиле НАТО бомбе или српске трупе и: „Шездесет пет одсто од много хиљада оних које су позвали, рекло је да је углавном криво бомбардовање НАТО.“

Извикане „огромне симпатије према избеглицама“ показао је лажним. „Али неколико стотина хиљада Срба је недавно протерано из Хрватске. Они су тада били жртве етничког чишћења, а ми ништа нисмо урадили по том питању. И као што су многи људи истакли, тренутно се воде мали ратови или борбе на 30 или 40 различитих места широм света. Неколико од тих ситуација је било много горе него на Косову пре него што смо започели бомбардовање.“

О „великој забави“ коју је НАТО припремио у Вашингтону поводом пола века постојања Данкан рече: „НАТО се спрема да овде, овог викенда, одржи једну од највећих забава које је овај град икада видео. Верујем да су НАТО и наш председник мислили да ће Милошевић поклекнути после само неколико дана бомбардовања и да би онда могли да наздраве једни другима на великој прослави победе за 50. годишњицу НАТО овог викенда. Каква погрешна процена! То је свакако била једна од највећих погрешних процена у америчкој историји.“

Данкан је закључио да оно што је заиста учињено „јесте претварање српских пријатеља у непријатеље уз велику цену за ову земљу и упадање у једну од највећих невоља, тако да Америка мора да преговара и да се извуче из овог нереда ‘што је пре могуће’“.

Америка ни после четврт века није стигла до те једноставне истине. Напротив, њихово малтретирање Срба „пријатеља“ се наставља све грубље, а сукоб са светом их је довео до – очигледног опадања утицаја и значаја.

Десет година касније (2009) Сергеј Караганов, кључни човек руског Савета за спољну и одбрамбену политику, (2005. од америчког и британског часописа проглашен за једног од 100 најутицајнијих интелектуалаца у свету, једини из Русије) „напоменуће да се свет више не мења у интервалима као раније, већ да је ушао у раздобље ‘перманентне геополитичке и геоекономске револуције’. Њен досадашњи ток донео је низ америчких војних интервенција које су се завршиле ‘серијом крупних пораза’, како констатује Караганов, истичући да је преломни моменат био напад НАТО под вођством САД на СРЈ 1999. године.“

Јесте та агресија „изазвала још само таласање“, али довољно да „већи део руске елите схвати како са Западом, на жалост, није могућа интеграција“ (Караганов). Рус је тврдио како је „наставак америчког интервенционизма потврдио ту констатацију и у све већем делу света сукцесивно изазивао све храбрије супротстављање не само америчкој хегемонији, већ и цивилизацијском моделу Запада“.

Пре пет година (2019), а поводом 20-годишњице НАТО-бомбардовања Форин полиси је

констатовао:

„Косовски рат је био кратак (само три месеца), али није био мали рат. У фундаменталном учинку, био је покретач нове међународне политике.“

Требало им је две деценије.

После четврт века (2024) помињани немачки парламенатарац Рајнер Ротфус каже нам:

„Ваша земља је, с правом, изабрала да се не приклони политици НАТО, већ да остане мост између Запада с једне стране и Русије и Кине са друге стране. Пошто то није у њиховим геополитичким интересима, западне земље ће наставити да говоре о сецесији Косова као о ‘праву народа на самоопредељење’.“ А ако странке у ЕУ, у изборима који предстоје а које мисле као и његов АфД удвоструче број места у Европском парламенту „то ће ставити тачку на имеријалистички однос Брисела према Мађарској, Србији и другим нацијама које се буде“.

На крају, три-четири реченице из почетног прилога оног серијала Глобал тајмса: „Главна препрека новом светском поретку, заснованом на принципу суверене равноправности и немешања у унутрашње ствари, јесте политика експанзије и глобалне доминације мањине западних земаља коју предводе САД. Чини се да они не разумеју глобалне промене и трендове мултиполаризације и склони су веровању да могу да зауставе те историјске трендове, чак и да их преокрену, силом, укључујући нуклеарну. Ове доктрине представљају главни извор озбиљних претњи глобалном миру и развоју. Ово је претња човечанству. (Живорад Јовановић)

Јесте, важно је да разумемо – због свега што се дешава – шта је догађај чију смо 25-годишњицу обележили. И зашто се према нама понашају као и пред Први и пред Други светски рат. И да има пријатеља Срба у тим земљама, али да они нису на власти. И да амбасадори „квинте“ не говоре у њихово име.

*

Напомена за читаоце: Кликните на дугме за дељење изнад. Пратите нас на Инстаграму и Твиттеру и претплатите се на наш Телеграм канал. Слободно поново постављајте и делите чланке Глобалног истраживања.

Све слике у овом чланку су од аутора

The original source of this article is sveosrpskoj.com
Copyright © [Slobodan Reljic](https://sveosrpskoj.com), sveosrpskoj.com, 2024

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Slobodan Reljic](https://sveosrpskoj.com)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca